

Ἀντώνης Τσόκος

Συνεταιρισμός Θυρωρῶν

Μὲ ἄφησες χωρὶς Θεό, πατέρα

Ἄποψε ὁ Θεὸς σοῦ μοιάζει, πατέρα
βαδίζει ἀόρατος στὸ ξύλινο πάτωμα.
Εἶναι τόσο ὅμοια ἡ ἀπουσία σας
κι ὅμως ὑπήρξατε διαφορετικοί·
ἐκεῖνος ἄφησε τὰ πάντα στὴν τύχη
ἐσὺ προετοιμάσες σχολαστικὰ
ἀκόμα καὶ τὸν θάνατό σου.

Πῆρες μαζί σου
ὅ,τι θεώρησα παντοτινό.
Μὲ ἄφησες χωρὶς Θεό, πατέρα.
Ἦσουν ἡ μοναδική μου πίστη
ἡ πιὸ σεμνή μου ἀνυπομονησία.
Σὲ ποιὸν ἀθάνατο
θὰ λέω τώρα τὸν καημό μου;

Ἄνάμεσά μας
φύτρωσε ἓνας μαρμάρινος οὐρανός·
στὰ γκρίζα σύννεφά του
σκαλίστηκε ὁ χτύπος τῆς καρδιάς σου
σ' ἀκούω ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὲ δῶ
μὲ βλέπεις ἀλλὰ δὲν μπορεῖς νὰ μὲ ἀκούσεις.

Ὁ γάτος ἐγκαταστάθηκε στὴν πολυθρόνα σου
σὲ περιμένει
νὰ διαλύσεις μὲ τὸν ἦχο τῆς ἐφημερίδας
τῆ σιωπῆ πού τυλίγει τὸ δωμάτιο.

Δὲν εἶναι ὁ μόνος ποὺ σὲ πιστεύει ἀκόμη ζωντανὸ
οἱ ὑπάλληλοι στὴν ἐταιρεία ἠλεκτρισμοῦ
γράφουν καὶ ξαναγράφουν τ' ὄνομά σου.
Κάθε φορὰ ποὺ ἐξοφλῶ
λογαριασμὸ
συμπληρώνω λάδι στὸ καντήλι σου.

Στὸν κῆπο τὰ ὀπωροφόρα ἔδεσαν καρπούς
ἄνθισαν οἱ τριανταφυλλιές
ἡ ἀνοιξὴ ἔχει στοιχειώσει τὸν τόπο.
Εἶναι ὥρα νὰ γυρίσεις σπίτι, πατέρα.

Κομψή θλίψη

Τις νύχτες για να κοιμηθῶ μετράω ποιητές
μὲ ἀπόλυτη ἀλφαβητική σειρά
Ἄναγνωστάκης, Ἀξιότι, Ἀχμάτοβα
Βαλερύ, Βαρβέρης, Βιγιόν.
Φτάνω στὸ ἔψιλον καὶ συνειδητοποιῶ
πὼς ξέχασα τὸν Γιεφτουσένκο
ἐπιστρέφω στὸ γάμα
Ξεκινῶ ἀπ' τὴν ἀρχή
Γκάτσος, Γκίνσμπεργκ, Γκόρπας
Γκρυμπάιν
πάλι ξεχνῶ τὸν Γιεφτουσένκο
αὐτὴ εἶναι ἡ μοίρα τοῦ ποιητῆ.
Συνεχίζω τὴν ἀπαρίθμηση
ἀπὸ τὸν Ἐμπειρικό ὠς τὸν Σαραντάρη
ἀπ' τὸν στροβιλισμὸ τῆς γυναικὸς
ὠς τὴν κομψή της θλίψη
– τὸν Ρεμπῶ
προσποιοῦμαι πὼς δὲν τὸν θυμᾶμαι
τὸ ἴδιο καὶ τὸν Μαγιακόφσκι.
Ὅταν βαρεθῶ τὸ μέτρημα
παίζω μὲ τὴν ἡσυχία τοῦ δωματίου
ἀφαιρῶ τοὺς χτύπους τοῦ ρολογιοῦ
ἀπὸ τὸν χρόνο
μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἡ γιαγιὰ Ἐλένη
καθάριζε τὴ φακὴ ἀπὸ τὶς πέτρες.

Τὸν δικό μου Γκίνσμπεργκ τὸν φωνάζουν ἼΑλεν

*Ποιά σφίγγα τσιμέντου και ἀλουμινίου ἔσπασε τὰ κρανία τους
και καταβρόχθισε τὰ μυαλὰ και τὴ φαντασία τους;*

ΑΛΕΝ ΓΚΙΝΣΜΠΕΡΓΚ

Κλαίγαμε τόσο ὄμορφα στὸ νησι
καλύτερα ἀπ' τὸ σκυλὶ τοῦ ἱερέα
δὲν εἴχαμε βαρεθεῖ τὸν πόνο
ἀγαπιόμασταν ἀσταμάτητα
ἢ καρδιὰ τοῦ ἐνὸς
ἦταν τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ἄλλου
διαβάζαμε Γκίνσμπεργκ
ὁ Ἀμερικάνος
πυροβολοῦσε ἴσια στὸ κεφάλι
σκοτόωνε τ' ἀγριόχορτα
ποὺ φύτρωναν στὸ μυαλό μας
γέμιζαν λουλούδια τὰ μαλλιά μας.
Ἔνα ὀλόκληρο καλοκαίρι
στολίζαμε τὰ βάζα μὲ τὸ οὐρλιαχτὸ
τοῦ ἼΑλεν.

Οί γάτες τῆς Φειδίου

Στὴν ὁδὸ Φειδίου οἱ γάτες
ἔχουν ἀσπαστεῖ τὸν μαρξισμό.
Ὁ τίγρης, ποὺ δὲν φορᾷ οὐρὰ
–καθαρὰ γιὰ ἰδεολογικοὺς λόγους–,
ξεριζώνει τὰ λουλούδια στὶς γλάστρες.
Οἱ καταστηματάρχες
ἀναγκάστηκαν νὰ πάρουν μέτρα προστασίας
τοποθέτησαν, ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλο,
περίφραξη στὰ φυτά.
Τὶς προάλλες ἔπιασα τὸν γάτο
νὰ σκαλίζει τὸ χῶμα
στὰ γεράνια τοῦ βιβλιοπωλείου.
Ὅταν ἀντιλήφθηκε τὴν παρουσία μου
ἄφησε ἓνα νιαούρισμα ἀποδοκιμασίας
κι ἀποχώρησε ἐνοχλημένος.
Γιὰ ἐκεῖνον εἶμαι ἓνας ἀκόμη
καπιταλιστῆς ἐμποράκος.